

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120298576
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120298576.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava proti žalovanej: C. W., rodená X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. XXX/XX, Q., zastúpená advokátkou: JUDr. Elenou Matulovou, so sídlom Železničná 9, Poltár o zaplatenie 4 070,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 6Csp/68/2020 - 228 zo dňa 26. 05. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 6Csp/68/2020 - 228 zo dňa 26. 05. 2021 v odvolaní napadnutom II. výroku **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok v odvolaní napadnutom III. výroku **z r u š u j e a v e c v r a c i a** okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej v texte aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“) konanie v časti istiny 215 Eur zastavil (I. výrok). Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o výške nároku (III. výrok).

1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 23. 05. 2020 domáhal od žalovanej zaplatenia istiny 4 070,68 Eur spolu s príslušenstvom titulom nevrátenia poskytnutých prostriedkov. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 22. 03. 2019 uzatvorila Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaná Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky úveru, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy a tak postupca podaním zo dňa 01. 03. 2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 28. 02. 2018, pričom vyzval žalovanú na vrátenie dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia sumu 4 428,68 Eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie vo veci vydal platobný rozkaz č. k. 32Up/741/2020 zo dňa 01. 06. 2020, voči ktorému podala žalovaná odpor. Žalobca zobral žalobu späť v časti istiny vo výške 215 Eur z dôvodu úhrady vykonanej žalovanou. Vzhľadom na to, že žalobca vzal žalobu čiastočne späť v časti istiny vo výške 215 Eur a v časti príslušenstva, súd prvej inštancie v uvedenej časti žalobu zastavil (I. výrok).

1.2 Súd prvej inštancie posudzoval nárok podľa ust. § 39, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej v texte aj „Občiansky zákonník“), § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej

v texte aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch) a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte aj „Zákon o bankách“).

1.3 Súd prvej inštancie zisti, že medzi stranami nebolo sporné uzavretie zmluvy o splátkovom úvere dňa 04. 03. 2015, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3 200 Eur, ktorý sa zaviazala zaplatiť v 108 mesačných splátkach po 63,88 Eur. Sporným zostalo, či zmluva obsahuje podstatné náležitosti vyžadované zákonom, či došlo k zosplatneniu pohľadávky žalobcu v súlade so zákonom a, či pohľadávka žalobcu nie je premlčaná. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal aktívnou legitímáciou žalobcu. Žalobca svoju aktívnu legitímáciu vyvodzuje zo Zmluvy o postúpení pohľadávky a zaslania oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej, čo však nie je jediným kritériom pre platné postúpenie pohľadávky. Vzhľadom na to, že ide o pohľadávku, ktorá patrila banke, bolo potrebné preskúmať platnosť postúpenia s ohľadom na ustanovenia § 17 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva uplatňované právo, resp. mu vyplýva procesné právo si hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, týmto nositeľom nie je. V zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, spôsobilým predmetom postúpenia môže byť len splatná pohľadávka alebo jej časť za predpokladu, že dlžníkovi bola doručená výzva banky a dlžník je napriek tejto výzve v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené zákonné predpoklady musia byť splnené kumulatívne v čase postúpenia pohľadávky. Predmetné ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Žalobca odvíjal zosplatnenie spotrebiteľského úveru od výzvy zo dňa 27. 01. 2018, v ktorej právny predchodca žalobcu konštatoval omeškanie žalovanej s pohľadávkou vo výške 797,56 Eur. Doručenie výzvy žalobcu súdu prvej inštancie do rozhodnutia vo veci nepreukázal. Žalovaná v konaní namietala doručenie predmetnej výzvy. Aj napriek tvrdeniu žalovanej, žalobca nepredložil súdu prvej inštancie žiadne tvrdenie, dôkaz svedčiaci o zaslani výzvy, bolo teda možné podľa súdu prvej inštancie konštatovať, že žalobca nepreukázal ani podanie výzvy na poštovú prepravu. Následne právny predchodca žalobcu listom z dňa 01. 03. 2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru so zostatkom úveru vo výške 3 651,57 Eur. Zosplatnenie úveru žalovaná prevzala dňa 08. 03. 2018. Vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy, súd prvej inštancie nemal za preukázané, že táto sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej a teda vyhlásenie predčasnej splatnosti bolo vykonané v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ teda nedošlo k riadnemu zosplatneniu pohľadávky, nebola ani naplnená podmienka v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách v spojení s ustanovením § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože pohľadávka žalobcu v čase postúpenia nebola splatnou. Žalobca teda podľa súdu prvej inštancie nepreukázal, že má aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, pretože právny úkon postúpenia je potrebné považovať za neplatný v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie z daného dôvodu zamietol žalobu z dôvodu absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (II. výrok). Súd prvej inštancie sa ďalej nezaoberal prípadnou absenciou obligatórnych náležitostí v zmluve a premlčaním pohľadávky pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

1.4 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „CSP“), pričom dospel k záveru, že žalovaná má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% keďže žalovaná bola úspešná na 100% a neúspešná na 0 % t.j. čistý úspech žalovanej predstavuje 100%. Súd prvej inštancie jej preto priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (III. výrok).

2. Proti rozsudku v časti, v ktorej súd žalobu zamietol (II. výrok) a výroku o trovách konania (III. výrok) podal včas odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b) f) a h) CSP.

2.1 Poukázal na skutočnosť, že žalovaná bola pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzývaná k úhrade omeškaných splátok úveru, a to okrem výzvy zo dňa 27. 01. 2018 aj podaním zo dňa 01. 03. 2018 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ (ku ktorému žalobca predložil aj kópiu

doručenky), ktorým bol žalovaný postupcom vyzvaný na zaplatenie pohľadávky a zároveň upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka v lehote nie kratšej ako 15 dní. V zmysle odbornej literatúry je podľa jeho názoru takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v plnom súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný bol upozornený na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní priamo v podaní zo dňa 01. 03. 2018.

2.2 Mal za to, že postupca platne podaním zo dňa 01. 03. 2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom žalovaná bola zároveň postupcom upozornená na uplatnenie tohto práva priamo v podaní, ktorým si toto právo uplatňuje, t. j. v podaní zo dňa 01. 03. 2018. Bol toho názoru, že uvedený postup je plne v súlade s odbornou literatúrou, podľa ktorej ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomne upozornenie na uplatnenie tohto práva. Postupca totiž mohol využiť svoje oprávnenie zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 01. 03. 2018 upozorniť žalovanú, že si toto právo uplatňuje. Zároveň postupca žalovanú týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky. Poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14CoCsp/6/2021 zo dňa 27. 04. 2021.

2.3 Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá. V súvislosti s podmienkami vyžadovanými citovaným ustanovením žalobca poukázal na to, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaná bola v zmysle prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok ku dňu postúpenia pohľadávky v nepretržitom omeškaní po dobu 834 dní) a zároveň bola postupcom vyzvaná na úhradu svojho peňažného záväzku, a to podaním zo dňa 01. 03. 2018 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ (ku ktorému žalobca predložil aj kópiu doručky). Žalobca teda v konaní tvrdil (a naďalej tvrdí), že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní.

2.4 Ďalej v súvislosti s predloženou výzvou zo dňa 01. 03. 2018 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ (s kópiou doručky) uviedol, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie uvedené podanie nepovažoval za kvalifikovanú výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Obsahom podania zo dňa 01. 03. 2018 bolo totiž nielen oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ale zároveň aj výzva postupcu, aby žalovaná uhradila dlžnú sumu. Žalobcovi teda nie je zrejmé, z akého dôvodu uvedenú výzvu postupcu súd prvej inštancie pri skúmaní splnenia podmienok ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nezohľadnil a v tejto súvislosti ju ani len nespomenul. Mal za to, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akýchkoľvek osobitých náležitostí tejto výzvy) voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, resp. akejkoľvek časti peňažného záväzku klienta, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Keďže v súdenom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Na základe uvedeného považuje žalobca rozsudok za nepreskúmateľný a súd prvej inštancie tak nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.5 Ďalej poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov a mal za to, že v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pokiaľ dospel k záveru o opaku a žalobu zamietol.

2.6 Žalobca pre úplnosť poukázal aj na skutočnosť, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nebolo v prejednávacom prípade podmienkou platného postúpenia pohľadávky. Žalobca sa v žiadnom prípade nestotožňuje s aplikáciou ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch zo strany súdu prvej inštancie na prejednávany prípad, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že v prejednávacom prípade došlo k uzatvoreniu zmluvy o splátkovom úvere dňa 04. 03. 2015 (t. j. pred účinnosťou uvedeného ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení, v akom ho aplikoval na vec prvoinštančný súd), pričom súd prvej inštancie vôbec nevzal v úvahu prechodné ustanovenia k tomuto zákonnému ustanoveniu. Podľa ust. § 25 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe

zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver. Uviedol, že ako vyplýva z ust. § 25 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ust. § 17 ods. 1 sa použije na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia len v takom prípade, ak by išlo o zmluvu o úvere uzavretú na dobu neurčitú, resp. v prípade, ak sa aj po nadobudnutí účinnosti uvedeného ustanovenia má, alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver. V prejednávanej prípad bol spotrebiteľský úver poskytnutý v zmysle zmluvy o splátkovom úvere dňa 05. 03. 2015 - pred nadobudnutím účinnosti ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a mal byť splatený dňa 16. 03. 2024 (t. j. nešlo o zmluvu na dobu neurčitú, ale o zmluvu na dobu určitú - t. j. do doby vysporiadania dlhu, vzniknutého čerpaním zo dňa 05. 03. 2015). V prejednávanej prípad sa preto nejedná o úver, ktorý by bol poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej na dobu neurčitú a rovnako tak sa nejedná o úver, kedy mohol byť úver poskytnutý aj po nadobudnutí účinnosti ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho bola aplikácia ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch na prejednávanej prípad vylúčená prechodnými ustanoveniami k uvedenému ustanoveniu, ktoré sú upravené v ust. § 25 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch - nakoľko predmetom konania sú právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzatvorená pred nadobudnutím účinnosti ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak preto súd prvej inštancie aplikoval na vec ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, aplikoval na vec nesprávny právny predpis, resp. opomenul na vec aplikovať ust. § 25 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.7 Žalobca poukázal aj na to, že právny názor, na základe ktorého podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky (vznikutej pred účinnosťou zákona č. 438/2015 Z. z.) nie je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti veriteľom je v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou, pričom v tejto súvislosti žalobca príkladom poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/31/2020 zo dňa 03.09.2020. Vyriešenie právnej otázky platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru nie je podľa názoru žalobcu pre výsledok tohto konania rozhodujúce - nakoľko vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nebolo podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Žalobca pre úplnosť zároveň uviedol, že v predmetnom konaní si uplatnil okrem iného aj splatné splátky (bez zohľadnenia mimoriadnej splatnosti úveru), nakoľko žalovaná celkovo z úveru zaplatila 1.496,48 Eur, t. j. 24 splátok a nezaplatené splátky tak predstavujú splátky splatné od 16. 04. 2017. Ak by teda nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, čo však žalobca v žiadnom prípade nepripúšťa, tak časť žalobou uplatneného nároku vo výške 3.194,00 Eur (50 splátok úveru po 63,88 Eur) pozostávajúci zo splátok splatných od 16. 04. 2017 do dňa rozhodnutia súdu (t. j. do 16. 05. 2021) bol ku dňu vydania súdneho rozhodnutia nepochybne splatný. S ohľadom na to, že pre rozsudok je v zmysle ust. § 217 ods. 1 CSP rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, ako aj na to, že ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je na prípad aplikovateľné nemožno mať potom podľa názoru žalobcu žiadne pochybnosti o splatnosti vyššie špecifikovaných splátok v celkovej výške 3.194,00 Eur a ich platnému postúpeniu na žalobcu. V zmysle uvedeného tak bez ohľadu na právny názor súdu prvej inštancie ohľadom neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (s ktorým sa však žalobca nestotožnil) súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak napriek tomu zamietol podanú žalobu v celom rozsahu. Vzhľadom na uvedené žalobca zastával názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvou postupcu.

2.8 Na záver žalobca poukázal na skutočnosť, že vzal čiastočne žalobu späť v dôsledku úhrady sumy vo výške spolu 215,00 Eur žalovaným, a to po podaní žaloby. Žalobca mal za to, že v zastavenej časti konania žalovaný procesne zaviniel zastavenie konania a súd prvej inštancie mal preto v tejto časti žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania. Žalobca sa tak nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zastavenie konania zapríčinil žalobca, ktorý vzal žalobu čiastočne späť z dôvodu úhrady dlhu žalovanou v priebehu konania.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Mala za to, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby, pretože právny úkon postúpenia je neplatný v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca v konaní nedoložil k výzve na úhradu doručenkou alebo iný dôkaz preukazujúci zaslanie alebo doručenie výzvy žalovanej bankou, nepredložil ani žiadny doklad o zaslaní alebo doručení oznámenia banky o postúpení žalovanej. Je toho názoru, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovanej na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 03. 2019, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

3.1 Po citácii ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách zdôraznila, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že Slovenská sporiteľná, a.s., doručila žalovanej výzvu na úhradu nezaplateného splatného záväzku v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, čo je základným predpokladom pre postúpenie pohľadávky na žalobcu. Mala za to, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého úveru bankou nemožno považovať za výzvu. Písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca nepreukázal prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Písomné oznámenie postupcu (banky) žalovanej o postúpení pohľadávky nie je výzvou. Okrem toho žalobca uviedol vo svojom vyjadrení zo dňa 06. 07. 2020, že v konaní predložil oznámenie postupcu o postúpení pohľadávok žalovanej spolu s podacím három, no žiaden podací hárok predložený nebol.

3.2 Ďalej uviedla, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby v prejednávanej veci je nepochybne nevyhnutné aj preukázanie doručenia výzvy bankou, oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej a to minimálne v rozsahu, že toto oznámenie a výzva sa dostalo do jej dispozičnej sféry (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018.

3.3 Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zároveň priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca po uplynutí lehoty na odvolanie vo vyjadrení zo dňa 13. 08. 2021 k vyjadreniu žalovanej uviedol, že v reakcii na vyjadrenie žalovanej zo dňa 22. 07. 2021 dopĺňa svoje odvolanie.

4.1 Uviedol, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí nevykonal riadne všetky dôkazy, ktoré mu boli predložené. Poukázal na bod. 31 odvolaním napadnutého rozsudku a uviedol, že zamietnutie žaloby sa odvíja od nepredloženia dôkazu preukazujúceho odoslanie výzvy zo dňa 27. 01. 2018, ktorou bola žalovaná vyzvaná k úhrade dlžnej sumy a upozornená v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Zdôraznil, že podací hárok preukazujúci odoslanie výzvy zo dňa 27. 01. 2018 bol súdu prvej inštancie doručený ako príloha č. 5 podania zo dňa 23. 11. 2020, označená ako „vetráková 4.pdf“. Uvedený podací hárok žalobca pre istotu opätovne predložil v prílohe tohto podania, spolu s formulárom podania zo dňa 23. 11. 2020, kde bol uvedený ako príloha č.5.

4.2 Na záver uviedol, že prílohou podania žalobcu zo dňa 23. 11. 2020 bol aj

- podací hárok k Výzve zo dňa 18. 12. 2018, ktorou bola žalovaná osobitne upozornená v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe,
- podací hárok preukazujúci odoslanie Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 03. 2019,
- podací hárok a doručenkou, preukazujúci odoslanie a doručenie Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky zo dňa 01. 03. 2018 žalovanej.

4.3 Na základe vyššie uvedeného a v spojení s jeho odvolaním zo dňa 23. 06. 2021 navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie jeho žalobe, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. V nasledovnom vyjadrení žalobca uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom zástupcu žalovanej, že nie je aktívne vecne legitímovaný a mal zato, že vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach opakovane preukázal svoju aktívnu legitímáciu. Žalobca sa taktiež nestotožnil s ďalšími tvrdeniami zástupcu

žalovanej a poukázal na vyjadrenia a dôkazy už v konaní predložené. V zmysle vyššie uvedeného navrhol, aby konajúci súd vyhovel podanej žalobe.

6. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 13. 09. 2021 uviedla, že trvá na svojich predchádzajúcich vyjadreniach o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Dodala, že dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi, nakoľko je jeho úlohou presne špecifikovať uplatňovaný nárok a predložiť dôkazy. Na dôkazy predložené neskôr súd nemusí prihliadať. Návrh musí obsahovať pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva a musí byť zrejmé čoho sa domáha. Žalobca je povinný uviesť všetky skutočnosti, o ktoré opiera svoj nárok. Podstatou je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej, pričom nestačí odkaz na dôkaz.

6.1 Navyše bola toho názoru, že nárok žalobcu je premlčaný. Uviedla, že výzvou zo dňa 27. 01. 2018 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 797,56 Eur a táto suma predstavuje 12 mesačných splátok (797,56 Eur/63,88 Eur = 12,485 splátok). Úver mal byť tak zosplatený pre splátku splatnú už 16. 04. 2017, nakoľko už táto bola v omeškaní viac ako tri mesiace (§ 565 Občianskeho zákonníka). V súlade s § 103 Občianskeho zákonníka začala plynúť premlčacia lehota dňa 16. 04. 2017 a uplynula dňa 16. 04. 2020. Keďže žalobca podal žalobu až dňa 12. 05. 2020, podal ju žalobca po uplynutí premlčacej doby.

6.2 Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zároveň jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Žalobca v poslednom vyjadrení uviedol, že zotrváva na všetkých skutočnostiach uvedených v podanom odvolaní. Zároveň uviedol, že k premlčaniu sa vyjadril vo svojom podaní dňa 22. 10. 2020, a na tomto vyjadrení v plnom rozsahu zotrváva.

8. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorým je žalobca, v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v časti II. výroku napadnutého odvolaním potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti. Rozsudok okresného súdu v časti III. výroku napadnutého odvolaním zrušil v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v súlade s ust. § 391 ods. 1 CSP. Rozsudok okresného súdu v časti I. výroku nenapadnutého odvolaním ponechal nedotknutý.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je v II. výroku vecne správne.

11. Námietka odvolateľa, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces nie je v časti odôvodnenia výroku II. dôvodná. „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces“ (ÚS SR sp.zn. III. ÚS 21/2015). Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal ako vec právne posúdil.

12. Predmetom konania je nárok žalobcu, vyplývajúci mu z postúpenej pohľadávky. Pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s., uzatvorila so žalovanou dňa 04.03.2015 Zmluvu o splátkovom úvere, na

základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3 200,- Eur, ktorý sa zaviazala žalovaná zaplatiť v 108 mesačných splátkach po 63,88 Eur. Niet pochyb, že predmetná zmluva o splátkovom úvere je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a že súčasne ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, vrátenie žalovanej poskytnutého spotrebiteľského úveru bolo dohodnuté v splátkach. Žalovaná tieto splátky riadne a včas nesplácala.

13. Okresný súd teda správne postupoval, ak skúmal vecnú legitimitáciu strán sporu, pričom dospel aj k správne právnemu záveru, že žalobca v predmetnom konaní nedisponoval aktívnou vecnou legitimitáciou.

14. Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky zo strany postupcu na žalobcu, čo malo v konečnom dôsledku vplyv na nedostatok jeho aktívnej vecnej legitimitácie. Žalobca odvodzoval svoju vecnú aktívnu legitimitáciu od zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 03. 2019 a pripojenej prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok. V tejto prílohe bola špecifikovaná aj pohľadávka vymáhaná v tomto konaní (č. I. 11 až 17 spisu).

15. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

16. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka. Jedná sa o hmotnoprávne podmienky, ktoré musia byť kumulatívne splnené pre platné a zákonné predčasné zosplatenie pohľadávky. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pred zosplatením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka zase ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Nakoľko ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predstavuje v spotrebiteľských zmluvách lex specialis oproti všeobecnej norme § 565 Občianskeho zákonníka, právo podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť a za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená aj tým, že veriteľ v lehote 15 dní pred zosplatením upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije (zosplatní dlh).

17. Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, v konaní zistil, že žalobca odvíjal zosplatenie spotrebiteľského úveru od výzvy zo dňa 27.01.2018. Vo výzve právny predchodca žalobcu konštatoval omeškanie žalovanej s pohľadávkou vo výške 797,56 Eur, žiadal uhradiť pohľadávku do 15 dní od jej doručenia, zároveň oznámil, že ak dlžnú sumu žalovaná neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. Žalovaná v konaní namietala doručenie predmetnej výzvy. Aj napriek tvrdeniu žalovanej, že jej predmetná výzva nebola doručená, žalobca nepredložil súdu žiadne tvrdenie a na svoje tvrdenie dôkaz svedčiaci o zaslaní výzvy žalovanej, žalobca teda neunesol dôkazné bremeno, že upozornil žalovanú na uplatnenie práva na zosplatenie, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 53 ods.9 OZ v spojení s § 565 OZ.

18. Pokiaľ žalobca poukazoval na „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ (ku ktorému žalobca predložil aj kópiu doručky, č. I. 164 a 165 spisu) zo dňa 01. 03. 2018, odvolací súd uvádza, že tento právny úkon je zosplatením úveru a nepredstavuje výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

19. V konaní teda nebolo preukázané splnenie predpokladov pre zosplatnenie dlhu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nemožno preto dospieť k záveru, že postupovaná pohľadávka bola v čase postúpenia (22. 03. 2019) splatná v celom rozsahu. Úkon zosplatnenia je totiž pre nesúlad s ust. §53 ods.9 Občianskeho zákonníka neplatný s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

20. V čase postúpenia teda postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná. Prvoinštančný súd ďalej správne uzavrel, že úver nebol platne zosplatnený a preto následné postúpenie pohľadávky z celého úveru je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne s požiadavkou postúpiť úver buď po konečnej splatnosti úveru alebo po jeho platnom vyhlásení za predčasne splatný. Odvolacia námietka žalobcu o nesprávnej aplikácii ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch na predmetnú zmluvu je nedôvodná. Ust. § 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo novelizované zákonom č. 438/2015 Z. z. účinným od 23. 12. 2015, ktorý v prechodnom ust. § 25g Zákona o spotrebiteľských úveroch, ustanovil, že „nové“ znenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy vzniknuté pred dňom jeho účinnosti. To znamená, že ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch je použiteľné aj v prípade postúpenia pohľadávky majúcej základ v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej pred dňom 23. 12. 2015. Preto okresný súd neposúdil vec právne nesprávne, ak ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch aplikoval aj v tomto prípade, v ktorom je základom sporu zmluva o spotrebiteľskom úvere datovaná dňom 04. 03. 2015 (č. I. 18 až 21 spisu), (žalobca poukázal na § 25 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, avšak toto prechodné ustanovenie upravuje pôsobnosť Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. vo vzťahu k zmluvám o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli uzavreté pred jeho účinnosťou, t. j. pred 11. 06. 2010).

21. Vychádzajúc zo správnej aplikácie a interpretácie ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie správne interpretoval a aplikoval ust. § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch aj ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď dospel k záveru, že opomenutím postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, nemohlo dôjsť k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, čo v zmysle § 17 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka zakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže postúpená pohľadávka nebola v celosti splatná a teda nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu.

22. V kontexte uvedeného je to práve žalobca, ktorý nesie dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena na skutočnosti, ktoré tvrdí. V danom prípade je však zrejmé, že žalobca si dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci. samej v jeho neprospech.

23. Odvolací súd zdôrazňuje, že žiadnym spôsobom nespochybňuje právo banky postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, avšak pre takéto postúpenie je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k riadnemu vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je však výlučným oprávnením banky, pričom toto oprávnenie musí banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 565 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V prejednávanej veci žalobca nepreukázal platné nadobudnutie pohľadávky (prípadne iné podmienky platného postúpenia), ktorá je predmetom konania, keď bez platného postúpenia záväzku niet na strane žalobcu dostatok aktívnej legitímácie uplatňovať bankovú pohľadávku.

24. S ohľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd odvolaním napadnutý II. výrok rozsudku okresného súdu v súlade s § 387 ods. 1 ako vecne správny potvrdil.

25. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že pokiaľ žalobca vo vyjadrení zo dňa 13. 08. 2021 k vyjadreniu žalovanej uviedol, „že v reakcii na vyjadrenie žalovanej zo dňa 22. 07. 2021, dopĺňa svoje odvolanie o námietku, že súd prvej inštancie nevykonal riadne všetky dôkazy, ktoré mu boli predložené, a to podací hárok preukazujúci odoslanie výzvy zo dňa 27. 01. 2018 bol súdu prvej inštancie doručený ako príloha č. 5 podania zo dňa 23. 11. 2020, označená ako „vetráková 4.pdf“, nemá dôsledky na zmenu rozhodnutia. Žalobca doručil doplnenie odvolania po uplynutí lehoty na podanie odvolania; podanie súdu prvej inštancie doručil dňa 16. 08. 2021 - č. I. 266 spisu, pričom napadnutý rozsudok mu bol doručený dňa 17. 06. 2021 - č. I. 236 spisu). V súlade s § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy

na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Zákonná koncentrácia konania sa uplatňuje aj v odvolacom konaní. Lehota na podanie odvolania neohraničuje len samotné podanie odvolania, ale aj vymedzenie určenia rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda, a argumentáciu tvrdenej vadnosti rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (t.j. v akom rozsahu bude preskúmané). Po uplynutí lehoty na podanie odvolania tak nemožno rozširovať ani meniť odvolacie dôvody, ani navrhované dôkazy, preto sa už nestali predmetom preskúmania odvolací súd mohol preskúmať rozhodnutie len v rozsahu a z dôvodov odvolania uplatnených odvolateľom v odvolacej lehote (naviac žalobca v prvoinštančnom konaní ani netvrdil, že bola odoslaná výzva zo dňa 27. 01. 2018 žalovanej, keďže nebolo tvrdenie nemohla tomu nadväzovať dokazovanie, teda už v prvoinštančnom konaní žalobca nepostupoval v súlade s § 153 ods. 1, §154 CSP.

22. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti III. výroku napadnutého odvolaním, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalobca, konštatuje, že okresný súd rozhodnutie o trovách konania nesprávne právne posúdil, jeho rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné, a preto v tejto časti rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

23. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania (vrátane trov odvolacieho konania). Vzhľadom k tomu, že v predmetnom konaní bolo konanie v časti istiny 215 Eur zastavené a v ostatnej časti bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Okresný súd posúdi, ktorá strana procesne zaviniła zastavenie konania a následne rozhodne o náhrade trov konania v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona.

28. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehoť plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.